

PG VII G 025-140/14

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 15.05.2014r.

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Stanowony Panie Ministrze

W nawiązaniu do pisma z dnia 24 kwietnia 2014 r. GMS-WP-173-93/14, dotyczącego rządowego *projektu ustawy o zmianie ustaw regulujących warunki dostępu do wykonywania niektórych zawodów, druk nr 2331*, przekazanego do zaopiniowania przez Prokuratora Generalnego w trybie art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599, z późn. zm.), przedstawiam następujące stanowisko.

Na wstępie pozwolę sobie zauważyć, że wobec regulacji zawartych w przedmiotowym projekcie Prokurator Generalny w toku prac legislacyjnych nad projektem na etapie uzgodnień międzyresortowych wyraził opinię odnoszącą się do propozycji kolejnego poszerzenia możliwości dostępu do określonej działalności zawodowej poprzez liberalizację aktualnych wymogów prawnych, określających możliwość wykonywania określonego zawodu. Prokurator Generalny w pismach z dnia 1 i 22 sierpnia 2013 r., nr PG VII G 025-226/13, skierowanych do Ministra Sprawiedliwości zawarł uwagi do proponowanych rozwiązań.

Uwagi te dotyczyły m.in. poprawności i celowości zmian proponowanych w zakresie **ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji** (Dz. U. z 2012 r. poz. 576 i z 2013 r. poz. 829) oraz **ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami**

wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017 i z 2013 r. poz. 1650), zawartych w **art. 7 i 13 projektu**. Proponowane zmiany mają na celu „uwolnienie wykonywania usług rusznikarskich polegających na naprawach broni od posiadania koncesji”. Należy wskazać, że zgodnie z projektem działalność rusznikarska polegająca wyłącznie na naprawie broni, miałaby zostać zwolniona z wymogu uzyskiwania koncesji i będzie wykonywana tylko na podstawie wpisu do rejestru działalności gospodarczej. Projekt na etapie uzgodnień międzyresortowych operował zamiennie pojęciami - „pozwolenie na broń” oraz „świadcstwo broni”, które jest dokumentem mającym charakter pozwolenia na broń na okaziciela. Mogło to oznaczać, że rusznikarz, który otrzyma świadectwo broni, w którym nie będą wymienione rodzaje i liczba egzemplarzy broni, będzie mógł nabywać amunicję w sposób praktycznie nieograniczony. Prokurator Generalny wskazał, że dla uniknięcia wątpliwości natury interpretacyjnej celowym będzie ujednoczenie w powyższym zakresie terminologii, ewentualnie stworzenie spójnego aparatu pojęciowego adekwatnego dla regulowanych w ustawie sytuacji.

W zakresie nowelizacji ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym przewidziano uregulowanie na poziomie ustawowym zagadnień regulowanych dotychczas w rozporządzeniach wykonawczych, a dotyczących m.in. obowiązku odstrzelenia przez przedsiębiorcę wprowadzającego broń do obrotu trzech nabojów z każdej lufy egzemplarza broni palnej przeznaczonej do sprzedaży oraz zabezpieczenia jej łusek, a także nałożenia obowiązku poinformowania Policji o dokonanej transakcji w zakresie sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji i innych wskazanych w ustawie materiałów. Dodawany w nowelizowanej ustawie art. 30 ust. 2a i 2b wprowadza obowiązek odstrzelenia z każdej lufy egzemplarza broni palnej przeznaczonej do sprzedaży trzech naboji oraz zabezpieczenia łusek tych nabojów. Zgłaszana w tym zakresie propozycja wprowadzenia ustawowego obowiązku ewidencji i określenia procedury ewidencjonowania, analogicznie jak w odniesieniu do transakcji dotyczących broni i amunicji, została uwzględniona w proponowanym brzmieniu upoważnienia ustawowego zawartego w projektowanym art. 30 ust. 5, w

którym jako przedmiot regulacji aktu wykonawczego wskazano tryb i formę przekazywania informacji (o sprzedaży materiałów wybuchowych, broni palnej lub jej istotnych części oraz amunicji) oraz szczegółowy zakres i wzór dokumentowania tych informacji, w tym informacji o odstrzeleniu 3 naboju z broni wprowadzanej do obrotu wraz z łuskami odstrzelonych naboju.

Uwagi zgłoszone do zmian w zakresie nowelizacji wymienionych wyżej ustaw zostały przez projektodawcę uwzględnione. W odniesieniu do rusznikarzy uprawnionych wyłącznie do napraw broni (napraw w ograniczonym zakresie) projekt przewiduje wyposażenie tych rusznikarzy w pozwolenia na broń, wydawane na podstawie projektowanego nowego brzmienia przepisu art. 29 ust. 1 pkt 8 ustawy o broni i amunicji (art. 7 pkt 14 lit. a projektu ustawy). Niemniej nadal podtrzymuję stanowisko, że obrót i posiadanie broni palnej, jak również działalność rusznikarska zrównana z wytwarzaniem broni i wymagająca uzyskania koncesji, której udziela minister właściwy do spraw wewnętrznych, jako związane z niebezpieczeństwem dla życia i zdrowia niewątpliwie wymagają racjonalnej reglamentacji ze strony państwa, a liberalizacja przepisów w tym zakresie nie wydaje się zasadna.

W odniesieniu do zmian proponowanych w zakresie **ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego** (Dz. U. Nr 273, poz. 2702, z późn. zm.) - **art. 15 projektu** - projektodawca uwzględnił uwagę dotyczącą zasadności wskazania w przepisie kryterium wydania decyzji o zawieszeniu (z urzędu, na wniosek) tłumacza przysięgłego w czynnościach z ewentualnym określeniem przesłanek jej wdrożenia. W odniesieniu do uwagi dotyczącej braku zasadności zmniejszenia wymogu wykształcenia tłumaczy przysięgłych projektodawca wprowadził konieczność ukończenia co najmniej studiów wyższych pierwszego stopnia.

Opinia wyrażona przez Prokuratora Generalnego w odniesieniu do projektu *ustawy o zmianie ustaw regulujących warunki dostępu do wykonywania niektórych zawodów*, w zakresie konstytucyjnej poprawności propozycji zmian zawartych w projekcie, formułowała uwagi, które dotyczyły problematyki realizacji obowiązku ochrony pracy przewidzianej w art. 24 Konstytucji RP, przestrzegania zasady swobody wyboru i wykonywania zawodu oraz konstytucyjnych gwarancji tej

wolności, w odniesieniu do zawodów zaufania publicznego. Niektóre proponowane regulacje mogą bowiem w istotnym zakresie wpływać na naruszenie wartości chronionych normami konstytucyjnymi, jak zdrowie, życie, własność prywatna, bezpieczeństwo i porządek publiczny, środowisko naturalne i dziedzictwo narodowe, a także na ograniczenie bezpieczeństwa prawnego obywateli. Wątpliwości w tym zakresie pozostają nadal aktualne. Należy podkreślić, że ustanowienie przepisów normujących, w tym reglamentujących, działalność różnych grup zawodowych, ukierunkowaną na świadczenie usług o istotnym znaczeniu dla zdrowia i życia oraz mienia usługobiorców, będących osobami fizycznymi (np. lekarzy, pielęgniarek, farmaceutów, adwokatów, radców prawnych, doradców inwestycyjnych czy podatkowych, organizatorów turystyki, itd.), czy także - dla kondycji ekonomicznej podmiotów gospodarczych, nie może być postrzegane jako naruszenie art. 65 ust. 1 Konstytucji. Nie chodzi tu bowiem o ograniczenie wolności jednostek, ale raczej o stworzenie ogólnych podstaw prawnych podziału pracy w społeczeństwie i gwarancji, że poszczególne funkcje społeczne będą wykonywane przez osoby należycie do nich przygotowane. Wprowadzenia szeregu ograniczeń polegających na zwiększeniu wymagań od osób wykonujących niektóre tzw. wolne zawody lub zatrudnionych na stanowiskach ważnych z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i zdrowia, a nawet życia jego obywateli i innych osób, nie można traktować wyłącznie jako sztucznych barier w dostępie do określonej profesji regulowanej, tworzonych w interesie korporacyjnym, ale należy uznać za podyktowane wyrażaną dotychczas przez ustawodawcę troską o wskazane wyżej wartości, jako obdarzone przez ustrojodawcę gwarancjami konstytucyjnymi.

Wątpliwości budziły również zmiany proponowane w zakresie **ustawy o muzeach (art. 5 projektu)** polegające m.in. na dodaniu nowego *Rozdziału 4a*, obejmującego regulacje dotyczące ochrony prawnej rzeczy ruchomych o wartości historycznej, artystycznej lub naukowej wypożyczonych z zagranicy na wystawę czasową organizowaną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (tzw. immunitet muzealny). Regulacje te, ważne dla realizacji ochrony prawnej tego rodzaju dóbr kultury, nie dotyczą przedmiotu projektu i nie są związane z celem kolejnej ustawy deregulacyjnej. Niemniej przyjąłem do wiadomości sposób rozstrzygnięcia tej uwagi

oraz argumentację projektodawcy, że brak takich rozwiązań w Polsce utrudnia organizowanie międzynarodowych wydarzeń muzealnych i przynosi wymierne straty, a proponowana zmiana jest zgodna z zaleceniami formułowanymi przez grupy robocze Komisji Europejskiej i realizuje politykę kulturalną Unii Europejskiej.

Pozytywnie należy natomiast ocenić zmiany w ustawie – **Kodeks postępowania cywilnego (art. 1 projektu)** w zakresie poszerzenia kręgu podmiotów uprawnionych do zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawach dotyczących sporów związanych z własnością przemysłową - rzeczników patentowych poprzez nadanie nowego brzmienia art. 87¹ § 1 k.p.c., i wprowadzenia przymusu zastępstwa procesowego stron przez rzeczników patentowych przed Sądem Najwyższym w sprawach z zakresu własności przemysłowej. Proponowane rozwiązanie należy ocenić jako pożądane, bowiem zagadnienia związane ze znakami towarowymi, wzorami przemysłowymi, wzorami użytkowymi, czy też wynalazkami, wymagają kwalifikowanej wiedzy - zarówno prawniczej, jak i specjalistycznej wiedzy technicznej.

Przedstawiając powyższe, pragnę zauważyć, iż przekształcenia stosunków społecznych w dziedzinach objętych projektem w zamierzonym przez projektodawcę kierunku są uzasadnione, niemniej konieczne wydaje się dokonanie dalszej pogłębionej analizy projektowanych zmian.

Z poważaniem

W
PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Marek Jamrogowicz